

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 listopada 1979 r.

Nr 28

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 143 — nr 161 z dnia 5 października 1979 r. w sprawie wprowadzenia Ogólnych warunków specjalizacji i kooperacji produkcji między organizacjami gospodarczymi państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (OWSK RWPG) 201
- 144 — nr 169 z dnia 5 listopada 1979 r. w sprawie Zamku Królewskiego w Warszawie 208
- 145 — nr 173 z dnia 12 listopada 1979 r. w sprawie wydatków reprezentacyjnych państwowych jednostek organizacyjnych 209

ZARZĄDZENIA:

- 146 — nr 66 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 października 1979 r. w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu Polskiego Czerwonego Krzyża 211
- 147 — nr 69 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1979 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi 220

143

UCHWAŁA Nr 161 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 października 1979 r.

w sprawie wprowadzenia Ogólnych warunków specjalizacji i kooperacji produkcji między organizacjami gospodarczymi państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (OWSK RWPG).

Na podstawie art. 2 i art. 384 § 1 Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z 1971 r. Nr 27, poz. 252 i z 1976 r. Nr 19, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się Ogólne warunki specjalizacji i kooperacji produkcji między organizacjami gospodarczymi państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (OWSK RWPG), stanowiące załącznik do uchwały, zwane dalej „Ogólnymi warunkami“.

2. Zobowiązuje się uprawnione organizacje (jednostki) gospodarcze do stosowania Ogólnych warunków przy za-

wieraniu umów specjalizacji i kooperacji produkcji z organizacjami gospodarczymi państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) od dnia 1 stycznia 1980 r.

§ 2. Ogólne warunki mogą być stosowane do umów zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały, jeżeli strony umowy wyrażą na to zgodę.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Szydłak

Załącznik do uchwały nr 161 Rady Ministrów z dnia 5 października 1979 r. (poz. 143).

OGÓLNE WARUNKI

SPECJALIZACJI I KOOPERACJI PRODUKCJI MIĘDZY ORGANIZACJAMI GOSPODARCZYMI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH RADY WZAJEMNEJ POMOCY GOSPODARCZEJ (OWSK RWPG).

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Niniejsze ogólne warunki stosuje się do cywilnoprawnych wielostronnych umów specjalizacji i kooperacji produkcji, zawieranych między organizacjami gospodarczymi z więcej niż dwóch państw członkowskich RWPG.

2. Jeżeli strony przy zawieraniu umowy dojdą do przekonania, że na skutek specyfiki przedmiotu umowy zachodzi potrzeba odstępiania od poszczególnych postanowień niniejszych ogólnych warunków, mogą one to przewidzieć w umowie.

3. Niniejsze ogólne warunki mogą być stosowane do umów cywilnoprawnych, zawieranych między organizacjami gospodarczymi z dwóch państw członkowskich RWPG tylko w razie uzgodnienia tego w trybie dwustronnym.

§ 2. Użyte w niniejszych ogólnych warunkach określenia oznaczają:

„umowa“ — umowę specjalizacji i kooperacji produkcji,

„strona“, „druga strona“ — w zależności od treści konkretnego postanowienia także „strony“, „drugie strony“,

„wierzyciel“ — stronę, której przysługuje roszczenie,

„dłużnik“ — stronę zobowiązaną do spełnienia roszczenia,

„wyroby specjalizowane” — rodzaje lub grupy gotowych wyrobów, półprodukty, zespoły, części, wyroby kompletujące, etapy i stadia procesów technologicznych, które są przedmiotem specjalizacji i kooperacji produkcji.

„kontrakt” — każdą umowę cywilnoprawną, zawierającą w trybie wykonania umowy specjalizacji i kooperacji produkcji,

„kontrakt dostawy” — umowę sprzedaży (dostawy) w handlu zagranicznym.

Rozdział II

Strony umowy.

§ 3. 1. Stronami umowy mogą być organizacje gospodarcze, będące podmiotami prawa cywilnego, uprawnione zgodnie z prawem państwa, w którym strona ma siedzibę, do zawarcia takiej umowy.

2. Organizacja gospodarcza nie uprawniona do prowadzenia działalności w handlu zagranicznym występuje w umowie wspólnie z organizacją uprawnioną do prowadzenia takiej działalności.

3. Jeżeli między organizacjami gospodarczymi tego samego państwa występującymi w umowie nie zostały rozgraniczone prawa i obowiązki, to organizacje te odpowiadają wobec drugiej strony umowy solidarnie.

Rozdział III

Zawarcie umowy, jej зміana i wejście w życie.

§ 4. Umowa powinna stanowić co najmniej, kto będzie produkować wyroby specjalizowane, oraz określać:

- parametry techniczno-ekonomiczne wyrobów specjalizowanych oraz ich charakterystykę jakościową,
- zakres i terminy dostaw wyrobów specjalizowanych,
- ceny i (lub) tryb określenia cen wyrobów specjalizowanych na podstawie obowiązujących zasad i metodyki ustalania cen oraz zaleceń organów RWPG.

§ 5. 1. Umowę uważa się za zawartą:

- a) w razie gdy jest zawierana pomiędzy obecnymi — z chwilą jej podpisania przez strony,
- b) w razie gdy jest zawierana pomiędzy nieobecnymi — z chwilą otrzymania przez organizację gospodarczą, która podjęła się funkcji związanych z organizacją zawarcia umowy, ostatniego zawiadomienia o przyjęciu projektu umowy bez zastrzeżeń — w razie zawierania umowy na podstawie wspólnie opracowanego projektu albo z chwilą otrzymania takiego zawiadomienia przez stronę składającą ofertę — w razie zawierania umowy na podstawie oferty jednej ze stron.

2. Zawiadomienie o przyjęciu projektu umowy lub oferty zawarcia umowy uważa się za dokonane w terminie, jeżeli organizacja gospodarcza, określona w ust. 1 lit. b), otrzymała je w terminie uzgodnionym przez strony, a gdy strony nie uzgodniły terminu lub nie został on określony w ofercie — w ciągu 90 dni, licząc od daty zakończenia prac nad projektem umowy lub od daty wysłania oferty.

3. Jeżeli z zawiadomienia otrzymanego z opóźnieniem wynika, że wysłano je przed terminem przewidzianym w ust. 2, uważa się je za opóźnione tylko wtedy, gdy strona składająca ofertę niezwłocznie poinformuje drugą stronę o otrzymaniu zawiadomienia z opóźnieniem.

4. Ofertę uważa się za wiążącą składającego ofertę, jeżeli wyraźnie w niej nie zastrzeżono inaczej lub jeżeli zawiadomienie o jej odwołaniu nie wpłynęło do drugiej strony przed otrzymaniem oferty lub jednocześnie z nią.

5. Przyjęcie oferty może być odwołane w trybie przewidzianym w ust. 4 do odwołania oferty.

6. Za nową ofertę uważa się:

- a) przyjęcie oferty z opóźnieniem,
- b) odpowiedź na ofertę zawierającą zmiany i (lub) uzupełnienia tej oferty.

7. Organizacja określona w ust. 1 lit. b) powinna zawiadomić strony o dniu zawarcia umowy w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia.

8. Strony mogą uzgodnić inny tryb zawarcia umowy.

§ 6. 1. Umowa, oferta i przyjęcie oferty są prawnie skuteczne, pod warunkiem, że zostały sporządzone w formie pisemnej.

2. Przez formę pisemną rozumie się również oświadczenia złożone telegraficznie i za pomocą dalekopisu.

§ 7. Wszystkie załączniki do umowy, które zostały w niej wymienione lub w których powołano się na umowę, stanowią jej nieodłączną część.

§ 8. W razie zawarcia umowy między nieobecnymi, za miejsce zawarcia umowy uważa się miejsce otrzymania zawiadomienia o przyjęciu oferty.

§ 9. Z chwilą zawarcia umowy staje się bezskuteczna wszelka korespondencja poprzedzająca jej zawarcie, chyba że w umowie przewidziano inaczej.

§ 10. 1. Jeżeli inaczej nie przewidziano w umowie, wchodzi ona w życie z dniem zawarcia.

2. Jeżeli zgodnie z prawem państwa chociażby jednej ze stron umowy niezbędne jest jej zatwierdzenie przez właściwy organ państwowy, umowa wchodzi w życie z dniem ostatniego wymaganego zatwierdzenia, chyba że strony uzgodniły inny termin.

3. Strona, w której państwie wymagane jest zatwierdzenie umowy, powinna:

- zamieścić w umowie stosowne zastrzeżenie,
- uczynić wszystko, co od niej zależy, aby zatwierdzenie takie uzyskać,
- niezwłocznie poinformować drugą stronę lub organizację gospodarczą, która przyjęła na siebie obowiązek związany z organizacją zawarcia umowy, o decyzji właściwego organu państwowego w sprawie zatwierdzenia umowy albo o braku takiej decyzji w terminie ustalonym w ust. 4.

4. Jeżeli umowa nie zostanie zatwierdzona zgodnie z ust. 2 w terminie 3 miesięcy od dnia jej zawarcia lub w ciągu innego uzgodnionego terminu albo zostanie zatwierdzona z zastrzeżeniem, uważa się, że nie weszła ona w życie.

§ 11. Każda ze stron może zgłosić propozycje uzupełnienia i uściślenia umowy, w szczególności z uwzględnieniem zakresów i terminów dostaw, wynikających z wieloletnich umów handlowych i rocznych protokołów do tych umów.

§ 12. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także w razie zmiany i uzupełnienia umowy.

Rozdział IV

Prawa i obowiązki stron.

§ 13. Strona specjalizująca się w produkcji wyrobów specjalizowanych jest obowiązana:

1) zapewniać produkcję wyrobów specjalizowanych w celu zaspokojenia potrzeb strony nie specjalizującej się w produkcji wyrobów specjalizowanych zgodnie z parametrami techniczno-ekonomicznymi i charakterystykami jakościowymi w ilościach, terminach i trybie, przewidzianych w umowie,

2) w miarę swoich możliwości (po zaspokojeniu potrzeb wewnątrzkrajowych, wcześniej zaciągniętych zobowiązań dotyczących dostaw na eksport i innych) i zgodnie z dodatkowym uzgodnieniem odnośnie do ilości, terminów i innych warunków zaspokajając zapotrzebowanie strony nie specjalizującej się na wyroby specjalizowane w ilości wykraczającej poza przewidzianą w umowie; interesy innych stron nie powinny wskutek tego uciepnieć;

jeżeli w umowie nie przewidziano innego terminu, dodatkowe zapotrzebowania należy zgłaszać nie później niż w I kwartale roku poprzedzającego rok dostawy,

3) stale ulepszać wyroby specjalizowane, zapewniając podnoszenie ich jakości i poziomu technicznego na podstawie osiągnięć i postępowych kierunków rozwoju światowej nauki i techniki w danej dziedzinie oraz doświadczenia nabytego przez użytkowników, biorąc pod uwagę zwiększenie zdolności konkurencyjnej tych wyrobów na rynku światowym pod względem wszystkich wskaźników, oraz informować stronę umowy o ulepszeniach wyrobów specjalizowanych przed ich wprowadzeniem;

jeżeli ulepszenia wyrobów specjalizowanych pociągają za sobą zmianę warunków umowy, należy je uprzednio uzgodnić w trybie przyjętym w niniejszych ogólnych warunkach do zmiany umowy;

ulepszenia wyrobów specjalizowanych mogą być uzgodnione między zainteresowanymi stronami, pod warunkiem, że, nie uciepią przez to interesy innych stron umowy,

4) zapewnić przeprowadzenie odpowiednich badań (analiz, przeglądów itp. w zależności od rodzaju wyrobów) wzorów nowych lub ulepszonych wyrobów specjalizowanych i udostępnić stronie nie specjalizującej się odpowiednie dokumenty;

w wypadkach przewidzianych w umowie badania przeprowadza się zgodnie z zasadami przyjętymi w państwie strony specjalizującej się w produkcji wyrobów specjalizowanych,

5) na warunkach przewidzianych w umowie lub zgodnie z nią przekazywać stronie nie specjalizującej się doświadczenia produkcyjno-techniczne, wiedzę, dane o szczególnych, charakterystycznych właściwościach wyrobów specjalizowanych i specyficznych warunkach korzystania z nich, jak również inne dane, zależnie od rodzaju wyrobów, zapewniające stronie nie specjalizującej się korzystanie z wyrobów w tych celach, dla których zgodnie z umową są one przeznaczone,

6) zapewnić czystość patentową wyrobów specjalizowanych i (lub) przekazywanych wyników badań naukowo-technicznych w zakresie praw własności przemysłowej osób trzecich w państwie strony nie specjalizującej się oraz innych państwach określonych przez

stronę, tak aby umożliwić stronie nie specjalizującej się wykorzystywanie tych wyrobów i wyników na uzgodnionych warunkach zgodnie z celem umowy,

7) zapewnić zgodność wyrobów specjalizowanych z obligatoryjnymi przepisami z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony środowiska i (lub) innymi technicznymi, sanitarno-zdrowotnymi itp. przepisami, obowiązującymi w państwie strony nie specjalizującej się;

jeżeli w umowie nie wskazuje się przepisów obligatoryjnych obowiązujących w państwie strony nie specjalizującej się lub jeżeli strona nie specjalizująca się nie wykona swoich obowiązków zgodnie z § 15 pkt 7, strona specjalizująca się będzie się kierować przepisami obowiązującymi w swoim państwie,

8) zapewniać na prośbę strony nie specjalizującej się, na uzgodnionych warunkach, szkolenie jej specjalistów w zakresie korzystania z wyrobów specjalizowanych.

§ 14. Zależnie od rodzaju wyrobów specjalizowanych, w szczególności gdy przedmiotem umowy są maszyny, przyrządy, urządzenia i inne tego rodzaju wyroby, strona specjalizująca się w produkcji wyrobów specjalizowanych jest obowiązana również:

1) zapewniać produkcję części zamiennych niezbędnych do normalnej eksploatacji wyrobów specjalizowanych w celu zaspokojenia zapotrzebowania strony nie specjalizującej się na te części w uzgodnionych ilościach i terminach, kierując się właściwymi postanowieniami obowiązujących ogólnych zasad zabezpieczenia części zamiennych do maszyn i urządzeń dostarczanych we wzajemnym handlu między państwami członkami RWPG i Jugosławia,

2) zapewnić na uzgodnionych warunkach wykonanie robót montażowych i (lub) udzielać pomocy w wykonywaniu obsługi technicznej (serwisu) wyrobów specjalizowanych.

§ 15. Strona nie specjalizująca się w produkcji wyrobów specjalizowanych jest obowiązana:

1) zapewniać zaspokajanie zapotrzebowania na wyroby specjalizowane zgodnie z parametrami techniczno-ekonomicznymi i charakterystykami jakościowymi w ilościach, terminach i trybie, przewidzianych w umowie,

2) jeśli w umowie przewiduje się obowiązek strony nie specjalizującej się zaprzestania i (lub) nieorganizowania na nowo, w okresie obowiązywania umowy, produkcji wyrobów specjalizowanych, należy w tej umowie ustalić odpowiednie warunki i terminy; strona nie specjalizująca się w produkcji wyrobów specjalizowanych nie jest obowiązana zaprzestać produkcji wyrobów specjalizowanych, dopóki strony nie podpiszą protokołu o całkowitym zaspokojeniu potrzeb strony nie specjalizującej się w tych wyrobach, w tym także dodatkowo zgłoszonych potrzeb zgodnie z parametrami techniczno-ekonomicznymi i charakterystykami jakościowymi w ilościach, terminach i trybie, przewidzianych w umowie,

3) przekazywać stronie specjalizującej się na warunkach uzgodnionych stosownie do umowy posiadaną dokumentację techniczną, doświadczenia produkcyjno-techniczne, wiedzę i — zależnie od rodzaju wyrobów specjalizowanych — inne informacje, jakie są niezbędne do wdrożenia do produkcji i mogą być pomocne w

podniesieniu poziomu technicznego i jakości wyrobów specjalizowanych oraz efektywności ich wytwarzania,

- 4) podjąć wszystkie niezbędne środki, aby umożliwić stronie specjalizującej się korzystanie na uzgodnionych warunkach z istniejących w jej państwie praw własności przemysłowej w odniesieniu do wyrobów specjalizowanych w zakresie niezbędnym do ich ulepszenia oraz zbytu zgodnie z warunkami umowy,
- 5) informować stronę specjalizującą się o doświadczeniach użytkowania wyrobów specjalizowanych oraz o proponowanych lub wprowadzonych ulepszeniach, poprawiających parametry ekonomiczno-techniczne i charakterystyki jakościowe tych wyrobów;
do przekazywania dokumentacji technicznej oraz informacji produkcyjno-technicznych i innych, związanych z wymienionymi ulepszeniami, stosuje się przepis pkt 3,
- 6) informować stronę specjalizującą się o swoich własnych oraz należących do innych organizacji jej państwa albo do państwa prawach wyłącznych, dotyczących wyrobów specjalizowanych, chronionych w państwach trzecich, oraz o licencjach udzielonych na podstawie tych praw,
- 7) w trybie i terminach ustalonych w umowie informować stronę specjalizującą się o treści obowiązujących w jej państwie — w odniesieniu do wyrobów specjalizowanych — obligatoryjnych przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony środowiska i (lub) innych technicznych, sanitarno-zdrowotnych i tym podobnych przepisów;
jeśli w umowie nie został określony tryb i terminy przekazywania takiej informacji, strona nie specjalizująca się w produkcji wyrobów specjalizowanych powinna ją przekazywać bez nieuzasadnionej zwłoki, nie później jednak niż do dnia podpisania kontraktu dostawy wyrobów specjalizowanych, do których odnosi się informacja. W tym wypadku strony uzgodnią niezbędne zmiany warunków umowy.

§ 16. Na warunkach przewidzianych w umowie lub zgodnie z nią strony powinny w granicach swoich możliwości udzielać sobie wzajemnie pomocy w badaniach naukowo-technicznych i pracach projektowo-konstrukcyjnych, zmierzających do poprawy parametrów techniczno-ekonomicznych i charakterystyk jakościowych wyrobów specjalizowanych.

§ 17. Jeżeli w umowie nie przewidziano inaczej, dokumentacja naukowo-techniczna, wyniki badań naukowo-technicznych, doświadczenie produkcyjno-techniczne, wiedza i inne informacje, włącznie z informacjami typu know-how, otrzymane przez jedną ze stron od drugiej strony lub z którymi zapoznana się ta strona w czasie wzajemnej współpracy, powinny być utrzymywane w tajemnicy.

Publikowanie takich informacji lub rozpowszechnianie ich w inny sposób oraz przekazywanie osobom trzecim, w tym również po wygaśnięciu umowy, nie może nastąpić inaczej niż w trybie przewidzianym w umowie lub w wyniku specjalnego porozumienia między stronami.

§ 18. W razie gdy strona zdecyduje zrzec się dokumentu ochronnego przed upływem okresu jego ważności, obowiązana jest w odpowiednim czasie powiadomić o tym drugą zainteresowaną stronę i na jej prośbę odstąpić ten dokument na uzgodnionych warunkach.

Wydatki związane z odstąpieniem praw ponosi strona, której prawa te są przekazywane.

§ 19. W razie naruszenia przez osoby trzecie praw własności przemysłowej należących do jednej strony, druga strona jest obowiązana poinformować o tym stronę, w stosunku do której dopuszczono się naruszenia, i na uzgodnionych warunkach udzielić jej niezbędnej pomocy w obrobie jej praw.

§ 20. Strony zobowiązują się przedsięwziąć wszelkie dostępne środki, aby dostawy wyrobów specjalizowanych w ilościach przewidzianych w umowie zostały włączone do wieloletnich umów handlowych i rocznych protokołów do tych umów.

§ 21. Wszystkie dostawy wyrobów specjalizowanych wykonywane są na podstawie kontraktów zawieranych przez organizacje uprawnione do prowadzenia działalności w handlu zagranicznym.

§ 22. 1. Strony są obowiązane zapewnić zawarcie kontraktów dostawy wyrobów specjalizowanych zgodnie z warunkami umowy.

2. Jeżeli w umowie nie przewidziano inaczej:

- a) uczestnicząca w umowie organizacja gospodarcza strony specjalizującej się, uprawniona do prowadzenia działalności w handlu zagranicznym, jest obowiązana skierować do drugiej strony ofertę zawarcia kontraktu dostawy wyrobów specjalizowanych nie później niż w II kwartale, a kontraktu dostawy maszyn i urządzeń nieseryjnych — nie później niż w dniu 1 kwietnia roku poprzedzającego rok dostawy,
- b) odpowiedź na ofertę zawarcia kontraktu powinna być udzielona przez uczestniczącą w umowie organizację gospodarczą strony nie specjalizującą się, uprawnioną do prowadzenia działalności w handlu zagranicznym — w terminie 30 dni od dnia wysłania oferty,
- c) w razie gdy odpowiedź na ofertę zawiera zastrzeżenie, organizacje gospodarcze, między którymi ma dojść do zawarcia kontraktu, obowiązane są uzgodnić powstałe rozbieżności w terminie 45 dni od dnia wysłania odpowiedzi przez organizację, która otrzymała ofertę zawarcia kontraktu dostawy.

3. Jeśli oferta zawiera warunki, które nie odpowiadają umowie, i druga strona na tej podstawie oferty nie przyjmuje, ofertę uważa się za niebyłą. Zasadę tę stosuje się także do odpowiedzi na ofertę.

§ 23. Uczestnicząca w umowie organizacja gospodarcza strony nie specjalizującej się w produkcji wyrobów specjalizowanych, uprawniona do prowadzenia działalności w handlu zagranicznym, powinna bez zwłoki informować odpowiednią organizację gospodarczą strony specjalizującą się w produkcji wyrobów specjalizowanych o otrzymanych przez nią z państw trzecich zapytaniach ofertowych na dostawę wyrobów specjalizowanych oraz zgodnie z przyjętym w jej państwie trybem podjąć niezbędne kroki, aby takie informacje były kierowane także w razie otrzymania zapytań ofertowych przez inne organizacje gospodarcze z jej państwa.

Rozdział V

Odpowiedzialność stron.

§ 24. 1. Strony ponoszą odpowiedzialność majątkową za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zaciągniętych przez nie w umowie zobowiązań.

2. Jeżeli w umowie nie ustalono inaczej, strona, która wykonuje swoje zobowiązanie przy pomocy osób trzecich, ponosi przed drugą stroną odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez osoby trzecie jak za własne działanie.

3. Formą odpowiedzialności majątkowej jest:

- a) zapłata kary umownej.
- b) naprawienie szkody (odszkodowanie).

4. Jeżeli w umowie nie przewidziano inaczej, z tych tytułów, dla których w niniejszych ogólnych warunkach lub w umowie ustalone zostały kary umowne, nie należy się odszkodowanie.

5. Jeżeli w umowie lub w niniejszych ogólnych warunkach nie przewidziano inaczej, w tych wypadkach, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z kontraktów stanowi jednocześnie niedotrzymanie zobowiązań wynikających z umowy, istnienie podstaw do odpowiedzialności z kontraktu wyłącza zgłaszanie odpowiednich roszczeń, które wypływają bezpośrednio z tej umowy.

§ 25. 1. W wypadkach przewidzianych w niniejszych ogólnych warunkach lub w umowie dłużnik na żądanie wierzyciela obowiązany jest do zapłacenia kary umownej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy.

2. Prawo wierzyciela do żądania zapłaty kary umownej powstaje z mocy samego faktu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań przez dłużnika.

3. Sąd arbitrażowy nie może obniżyć wysokości kary umownej, jeżeli żądanie jej zapłaty zostało zgłoszone zgodnie z niniejszymi ogólnymi warunkami.

4. W razie gdy całkowite lub częściowe niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy nastąpiło w wyniku nienależytego współdziałania wierzyciela z dłużnikiem przy wykonywaniu tego zobowiązania lub na skutek tego, że wierzyciel przy wykonywaniu zobowiązania dopuścił się innych działań bezprawnych, sąd arbitrażowy może całkowicie lub częściowo oddalić roszczenia wierzyciela o zapłatę kary umownej, w zależności od tego, w jakim stopniu niewłaściwe zachowanie się wierzyciela wpłynęło na wykonanie zobowiązań przez dłużnika.

5. W tych wypadkach, gdy zostało ustalone, że karę umowną liczy się za każdy dzień zwłoki, liczy się ją również za każdy rozpoczęty dzień zwłoki.

6. Zapłacenie kary umownej w razie zwłoki lub innego nienależytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy nie zwalnia dłużnika od wykonania samych zobowiązań.

§ 26. 1. W razie zwłoki w zawarciu kontraktu dostawy w stosunku do terminu ustalonego w umowie lub określonego zgodnie z § 22 strona, która nie dotrzymała zobowiązania, płaci drugiej stronie karę umowną, liczoną od wartości wyrobów specjalizowanych, co do których dostawy istnieje obowiązek zawarcia kontraktu.

2. Jeżeli w umowie nie postanowiono inaczej, karę umowną liczy się od pierwszego dnia zwłoki w następującej wysokości:

— w ciągu pierwszych 30 dni	— 0.05% za każdy dzień zwłoki,
— w ciągu następnych 30 dni	— 0.08% za każdy dzień zwłoki,
— w ciągu dalszych dni	— 0.12% za każdy dzień zwłoki.

3. Łączna suma kary umownej przewidzianej w ust. 2 nie może przewyższać 8% wartości wyrobów specjalizowanych, co do których dostawy istnieje obowiązek zawarcia kontraktu.

4. Strona, która odmówiła zawarcia kontraktu dostawy, płaci drugiej stronie karę umowną w wysokości 8% wartości wyrobów specjalizowanych, co do których dostawy odmówiła zawarcia kontraktu, włączając w to karę umowną za zwłokę w zawarciu kontraktu ich dostawy, jeśli zwioka taka wystąpiła, a kara umowna została już obliczona lub zapłacona.

§ 27. 1. Jeżeli w umowie nie ustalono innego terminu, przy zwłoce w zawarciu kontraktu powyżej 4 miesięcy w stosunku do terminu, w jakim miał on być zawarty, strona, w stosunku do której naruszono obowiązek, może uchylić się od obowiązku zawarcia tego kontraktu.

2. Strona, w stosunku do której naruszono obowiązek zawarcia kontraktu, może uchylić się od obowiązku zawarcia kontraktu również przed upływem terminu określonego w ust. 1, jeżeli strona, która naruszyła obowiązek, zawiadomi na piśmie, że nie zawrze kontraktu w tym terminie.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do kontraktu dostawy kompletnych zakładów i kompletnych agregatów. Terminy uchylenia się od obowiązku zawarcia takiego kontraktu uzgadniane są każdorazowo między stronami.

§ 28. 1. W razie niewykonania lub nienależytego wykonania przez dłużnika zobowiązań, za których niedotrzymanie nie została ustalona kara umowna, dłużnik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej wierzycielowi.

2. Przez szkodę rozumie się w Ogólnych warunkach poniesione przez wierzyciela wydatki oraz utratę lub uszkodzenie jego mienia. Utracone zyski, straty pośrednie oraz sumy zapłacone przez wierzyciela jego kontrahentom krajowym zgodnie z ustawodawstwem krajowym i (lub) umowami gospodarczymi nie podlegają zwrotowi.

3. Obowiązek naprawienia szkody powstaje w razie zbiegu następujących okoliczności:

- a) w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy,
- b) jeżeli przez niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z umowy druga strona poniosła szkodę majątkową,
- c) jeżeli między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą poniesioną przez drugą stronę zachodzi bezpośredni związek przyczynowy,
- d) jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło z winy dłużnika.

4. Przy ustalaniu winy bierze się pod uwagę jako kryterium staranność zwykle przyjętą w tego rodzaju stosunkach.

5. Ciężar dowodu co do istnienia okoliczności przewidzianych w ust. 3 lit. a)–c) i wysokości poniesionej szkody spoczywa na wierzycielu. Domniemywa się winę dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań.

6. Dłużnik nie jest obowiązany do naprawiania szkód, których wierzyciel mógłby uniknąć, gdyby przejawiał staranność zwykle przyjętą w tego rodzaju stosunkach.

7. Jeżeli w umowie nie ustalono inaczej, szkodę naprawia się w połowie jej wysokości, jednakże ogólna wysokość szkody, którą się naprawia, nie może przekroczyć 50% wartości wyrobów specjalizowanych, w stosunku do których nastąpiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

8. Naprawienie szkody, w razie zwłoki lub innego nienależytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy nie zwalnia dłużnika od wykonania samych zobowiązań.

§ 29. 1. Strony nie ponoszą odpowiedzialności za częściowe lub całkowite niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy, jeżeli to niewykonanie nastąpiło na skutek okoliczności siły wyższej.

2. Za okoliczności siły wyższej uważa się okoliczności, które wynikły po zawarciu umowy na skutek nieprzewidzianych przez stronę i nieodwracalnych zdarzeń o charakterze nadzwyczajnym.

3. Jeżeli to wynika z umowy, strony nie ponoszą również odpowiedzialności za częściowe lub całkowite niewykonanie zobowiązań umownych.

4. Ciężar udowodnienia okoliczności zwalniających dłużnika od odpowiedzialności spoczywa na dłużniku.

§ 30. 1. Strona, która na skutek okoliczności, o których mowa w § 29, nie może wykonać zobowiązań umownych, powinna niezwłocznie, jednakże przed upływem terminu wykonania zobowiązań umownych, zawiadomić na piśmie drugą stronę o powstaniu tych okoliczności. Zawiadomienie powinno zawierać dane o powstaniu i charakterze tych okoliczności oraz ich możliwych następstwach. Strona powinna również niezwłocznie zawiadomić na piśmie drugą stronę o ustaniu tych okoliczności.

2. Okoliczności zwalniające stronę od odpowiedzialności za całkowite lub częściowe niewykonanie umowy powinny być potwierdzone przez izbę handlową lub przez właściwy naczelny (centralny) organ danego państwa.

3. Niezawiadomienie lub nieterminowe zawiadomienie drugiej strony przez stronę, która doznała przeszkody w wykonaniu zobowiązań umownych, o powstaniu okoliczności, które ją zwalniają od odpowiedzialności, pociąga za sobą obowiązek naprawienia szkód spowodowanych brakiem zawiadomienia lub nieterminowym zawiadomieniem.

§ 31. 1. W wypadkach przewidzianych w § 29 termin wykonania przez strony zobowiązań umownych przesuwają się w czasie odpowiednio do okresu, w ciągu którego istnieją te okoliczności i ich następstwa.

2. Jeżeli w umowie nie przewidziano innego terminu, to w razie gdy te okoliczności i ich następstwa będą trwały dłużej niż 12 miesięcy, każda ze stron jest uprawniona do odstąpienia od dalszego wykonywania umowy w części dotkniętej tymi okolicznościami i (lub) ich następstwami. Żadna ze stron nie ma przy tym prawa wysuwać pod adresem drugiej strony jakichkolwiek roszczeń opartych na takim odstąpieniu.

Strona może korzystać ze swego prawa do odstąpienia od umowy, jeżeli zawiadomi o odstąpieniu, zanim druga strona przystąpiła do wykonywania danego zobowiązania umownego.

Rozdział VI

Roszczenia.

§ 32. Przed wystąpieniem do sądu arbitrażowego strona powinna zgłosić roszczenie drugiej stronie.

§ 33. 1. Roszczenia o zapłatę kary umownej powinny być zgłoszone najpóźniej w ciągu 3 miesięcy. Termin ten zaczyna biec:

- a) w odniesieniu do kar umownych liczonych w stosunku dziennym — od dnia wykonania zobowiązania lub od dnia, w którym kara umowna osiągnęła z danego tytułu maksymalną wysokość, jeżeli zobowiązania nie zostały do tego dnia wykonane,
- b) w odniesieniu do kar umownych, które mogą być obliczone tylko jednorazowo — od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

2. Niezgłoszenie roszczenia o zapłatę kary umownej w terminie przewidzianym w ust. 1 pozbawia stronę, która zgłosiła roszczenie, prawa występowania do sądu arbitrażowego.

§ 34. 1. Zgłoszenie roszczenia powinno obowiązkowo zawierać następujące dane:

- a) tytuł umowy i datę jej zawarcia,
- b) nazwę strony, wobec której zgłaszane jest roszczenie,
- c) nazwę wyrobów specjalizowanych, określoną w umowie, w stosunku do których zgłaszane jest roszczenie, i (lub) treść zobowiązań, w związku z których niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zgłaszane jest roszczenie,
- d) treść roszczenia,
- e) przedstawienie żądania i (lub) wysokości obliczonej kary umownej, która może być też określona w rachunku załączonym do zgłoszenia.

2. Jeżeli w zgłoszeniu roszczenia brak którychkolwiek danych wymienionych w ust. 1 lit. a)–e), strona, której zgłoszono takie roszczenie, jest obowiązana niezwłocznie powiadomić stronę, która zgłosiła roszczenie, jakimi danymi należy uzupełnić zgłoszone roszczenie. W razie niewykonania przez stronę, której zgłoszono roszczenie, tego obowiązku nie jest ona uprawniona do powoływania się na to, że zgłoszenie roszczenia było niepełne.

3. Jeżeli strona żądająca zapłaty kary umownej otrzymała wymienione w ust. 2 zawiadomienie strony, której zgłoszono roszczenie, w chwili, gdy termin do zgłoszenia roszczenia przewidziany w § 33 upłynął lub upływa w ciągu następnych 10 dni, licząc od dnia otrzymania tego zawiadomienia, strona, która zgłosiła roszczenie, jest uprawniona do uzupełnienia zgłoszenia roszczenia w terminie 10 dni, licząc od tego dnia, niezależnie od upływu terminu do zgłoszenia roszczenia.

Przepis zdania poprzedniego stosuje się także w razie zgłoszenia roszczeń z innych tytułów, jeżeli w umowie przewidziany będzie termin do ich zgłoszenia.

4. W wypadkach przewidzianych w ust. 2 i 3 termin do rozpatrzenia roszczenia przewidziany w § 35 liczy się od dnia otrzymania od strony, która zgłosiła roszczenie, dodatkowych danych, uzupełniających zgłoszone roszczenie zgodnie z ust. 1.

§ 35. 1. Strona, której zgłoszono roszczenie, obowiązana jest je rozpatrzyć i udzielić odpowiedzi co do istoty roszczenia stronie, która je zgłosiła (całkowicie lub częściowo uznać albo odrzucić), niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie ustalonym w umowie. Jeżeli w umowie nie został ustalony taki termin, odpowiedź powinna być udzielona niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 90 dni, a odnośnie do kary umownej — w ciągu 60 dni, licząc od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia.

2. Jeżeli strona, której zgłoszono roszczenie, nie udzieli odpowiedzi co do istoty roszczenia w terminie przewidzianym w ust. 1, a strona zgłaszająca roszczenie wystąpi do sądu arbitrażowego przed otrzymaniem odpowiedzi — to niezależnie od rozstrzygnięcia sporu opłaty arbitrażowe ponosi strona, która nie udzieliła odpowiedzi co do roszczenia. Przepisu zdania poprzedniego nie stosuje się do wypadków przewidzianych w ust. 3.

3. Jeżeli z przyczyn technicznie uzasadnionych strona, której zgłoszono roszczenie, nie ma możliwości udzielenia odpowiedzi co do istoty roszczenia w terminie przewidzianym w ust. 1, może ona zaproponować stronie, która zgłosiła roszczenie, przedłużenie tego terminu do określonej daty.

4. Jeżeli strona zgłaszająca roszczenie nie zgodzi się na przedłużenie terminu do udzielenia odpowiedzi co do istoty roszczenia i wystąpi do sądu arbitrażowego, kwestię, kto ponosi opłaty arbitrażowe, rozstrzygnie sąd arbitrażowy w zależności od rozstrzygnięcia sporu.

5. Jeżeli strona zgłaszająca roszczenie zgodzi się na przedłużenie terminu do udzielenia odpowiedzi co do istoty roszczenia, a strona, której zgłoszono roszczenie, nie udzieli takiej odpowiedzi w uzgodnionym terminie, przy czym strona zgłaszająca roszczenie wystąpi ze swoimi roszczeniami do sądu arbitrażowego, opłaty arbitrażowe niezależnie od rozstrzygnięcia sporu ponosi strona, która nie udzieliła odpowiedzi co do roszczenia.

§ 36. Jeżeli strona występuje z pozwem do sądu arbitrażowego przed otrzymaniem od drugiej strony odpowiedzi co do istoty roszczenia i przed upływem przewidzianego w § 35 terminu udzielenia odpowiedzi co do roszczenia, opłaty arbitrażowe niezależnie od rozstrzygnięcia sporu obciążają stronę, która wystąpiła z pozwem.

§ 37. 1. Roszczenia powinny być zgłoszone na piśmie listem poleconym bądź przez wręczenie pisma stronie, której są one zgłaszane.

2. Roszczenia mogą być zgłoszone telegraficznie lub za pomocą dalekopisu. W tych wypadkach należy je potwierdzić listem poleconym najpóźniej w terminie 7 dni roboczych, licząc od dnia zgłoszenia roszczenia telegraficznie lub za pomocą dalekopisu.

Rozdział VII

Przedawnienie roszczeń.

§ 38. Do roszczeń wynikających ze stosunków uregulowanych Ogólnymi warunkami stosuje się postanowienia o przedawnieniu, przewidziane w niniejszym rozdziale.

§ 39. Z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego upływa również termin przedawnienia roszczeń ubocznych.

§ 40. 1. Ogólny termin przedawnienia wynosi dwa lata.

2. Szczególny termin przedawnienia wynoszący jeden rok ustala się dla roszczeń o zapłatę kary umownej.

§ 41. 1. Bieg ogólnego terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

2. Bieg szczególnego terminu przedawnienia roszczeń o zapłatę kary umownej rozpoczyna się od dnia następnego po dniu otrzymania przez stronę, która zgłosiła roszczenie, merytorycznej odpowiedzi od drugiej strony, a jeśli odpowiedź nie została przez drugą stronę udzielona w ustalonym terminie — od dnia następnego po dniu, w którym upłynął termin udzielenia takiej odpowiedzi.

§ 42. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu, jeżeli wniesienie pozwu było niemożliwe wskutek okoliczności siły wyższej, które powstały lub trwały w okresie biegu przedawnienia. Okresu zawieszenia biegu przedawnienia nie zalicza się do terminu przedawnienia.

§ 43. 1. Bieg przedawnienia przerywa się:

- a) przez wniesienie pozwu do sądu arbitrażowego,
- b) przez uznanie roszczenia na piśmie przez stronę zobowiązaną.

2. Po przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo.

3. Jeżeli powód wycofa pozew z sądu arbitrażowego, biegu przedawnienia nie uważa się za przerwany.

§ 44. W razie wykonania przez dłużnika zobowiązania po upływie terminu przedawnienia, nie jest on uprawniony do żądania zwrotu świadczenia, chociażby w czasie wykonania zobowiązania nie wiedział o upływie terminu przedawnienia.

§ 45. Wierzytelność przedawniona może być przedstawiona do potrącenia po uzgodnieniu między stronami.

§ 46. Sąd arbitrażowy uwzględnia przedawnienie, jeżeli dłużnik na nie się powołuje.

§ 47. Odstępstwa od przepisów niniejszego rozdziału nie są dopuszczalne.

Rozdział VIII

Wygaśnięcie umowy.

§ 48. Umowa wygasa:

- 1) z upływem ustalonego terminu obowiązywania,
- 2) w wyniku porozumienia stron,
- 3) wskutek jednostronnego odstąpienia od umowy.

§ 49. Jednostronne odstąpienie od umowy lub od jakiegokolwiek jej części jest niedopuszczalne, chyba że w niniejszych ogólnych warunkach lub umowie przewidziano inaczej.

§ 50. 1. Oświadczenie o jednostronnym odstąpieniu od umowy składa się w formie pisemnej.

2. Jeżeli inny termin nie został ustalony w umowie, jednostronne odstąpienie wywiera skutek prawny po upływie czterech miesięcy od daty listu zawierającego oświadczenie o jednostronnym odstąpieniu.

3. W razie gdy druga strona uważa jednostronne odstąpienie od umowy za nie uzasadnione, może ona w terminie przewidzianym w ust. 2 wystąpić do sądu arbitrażowego. Niewystąpienie do sądu arbitrażowego w tym terminie pozbawia stronę prawa występowania w przyszłości do sądu arbitrażowego z tytułu nie uzasadnionego jednostronnego odstąpienia od umowy.

§ 51. Wygaśnięcie umowy nie pociąga za sobą automatycznego wygaśnięcia kontraktów zawartych w trybie realizacji umowy, chyba że w umowie przewidziano inaczej.

§ 52. Po wygaśnięciu umowy pozostają w mocy ustalone w umowie zobowiązania co do poufności oraz inne zobowiązania, które wyraźnie przewidziano w umowie, z uwzględnieniem przepisu § 17.

Rozdział IX

Arbitraż.

§ 53. Wszystkie spory mogące wyniknąć z umowy lub w związku z nią będą rozstrzygane w sądzie arbitrażowym przy izbie handlowej w państwie pozwanego lub na podstawie porozumienia stron w państwie trzecim, które jest uczestnikiem konwencji z dnia 26 maja 1972 r. o rozstrzyganiu w drodze arbitrażu sporów cywilnoprawnych wynikających ze stosunków współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej i zgodnie z tą konwencją.

Rozdział X

Prawo właściwe.

§ 54. 1. Do stosunków umownych między stronami w kwestiach, które w Ogólnych warunkach bądź nie zostały uregulowane, bądź zostały uregulowane nie w pełni albo których nie określono w umowie, stosuje się prawo materialne państwa strony specjalizującej się, chyba że umowa przewiduje inaczej.

2. Przez prawo materialne, które ma zastosowanie zgodnie z ust. 1, rozumie się ogólne przepisy prawa cywilnego, a nie przepisy szczególne, obowiązujące w stosunkach między przedsiębiorstwami i organizacjami gospodarki uspołecznionej danego państwa.

Rozdział XI

Przepisy różne.

§ 55. 1. Czas obowiązywania umowy określa się uwzględniając jej przedmiot i cel oraz mając na uwadze

celowość długofalowego kształtowania tego rodzaju stosunków.

2. Przedłużenia czasu obowiązywania umowy dokonuje się na piśmie i jeżeli umowa nie przewiduje inaczej — w trybie przewidzianym do jej zawarcia. Jeżeli zachodzi potrzeba, strony określają warunki przedłużenia obowiązywania umowy.

§ 56. 1. Żadna ze stron nie jest uprawniona do przekazywania swoich praw i obowiązków, wynikających z umowy, osobom trzecim bez pisemnej zgody drugiej strony.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków przekazywania innej organizacji tego państwa praw i obowiązków, wynikających z umowy, na mocy decyzji właściwych organów państwowych.

3. Organizacja, która zgodnie z ust. 1 i 2 wstąpiła w obowiązki i prawa wynikające z umowy, powinna niezwłocznie zawiadomić na piśmie wszystkie pozostałe strony umowy o dokonanych przekazaniu praw i obowiązków.

§ 57. 1. Bieg terminu oznaczonego w dniach rozpoczyna się od dnia, który następuje po wydarzeniu mającym decydujące znaczenie dla rozpoczęcia oznaczania terminu.

2. Koniec terminu oznaczonego w tygodniach, miesiącach lub latach przypada w dniu, który swoją nazwą lub datą odpowiada dniu, w którym przypada wydarzenie będące początkiem oznaczania terminu. Jeżeli dzień ten nie jest ostatni w miesiącu, koniec terminu przypada w ostatnim dniu miesiąca.

3. Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na dzień wolny od pracy, termin upływa dnia następnego.

§ 58. Jeżeli strony ustanowią depozytariusza umowy, powinny one niezwłocznie przekazać mu oryginalny tekst umowy i przysłać wszelkie inne dokumenty, mające znaczenie dla zawarcia, wejścia w życie, zmiany, a w szczególności przedłużenia i uzupełnienia oraz wygaśnięcia umowy.

144

UCHWAŁA Nr 169 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 listopada 1979 r.

w sprawie Zamku Królewskiego w Warszawie.

Podjęta przez Biuro Polityczne KC PZPR w 1971 r. decyzja o odbudowie Zamku Królewskiego w Warszawie spotkała się z powszechnym uznaniem i gorącym przyjęciem całego społeczeństwa. Dzięki środkom finansowym zebranych w wyniku powszechnej ofiarności organizacji zawodowych i społecznych oraz robotników, chłopów i inteligencji z całego kraju, a także ofiarności środowisk polonijnych, odbudowa Zamku Królewskiego w Warszawie jako pomnika historii i kultury narodowej oraz jej dziejów zbliża się do ukończenia. Tym dziełem kieruje Obywatelski Komitet Odbudowy Zamku Królewskiego w Warszawie.

Inicjuje on i organizuje zbiórki środków na odbudowę Zamku, opracował założenia odbudowy i urządzenia wnętrza, czuwa nad przebiegiem odbudowy, dba o jak najwierniejsze odtworzenie wszystkich pomieszczeń Zamku oraz ich wystroju architektonicznego i historyczno-artystycznego.

Odbudowany i przywrócony Narodowi Polskiemu Zamek Królewski w Warszawie wraz z jego zabytkami będzie odgrywać ważną rolę skarbnicy wiedzy o historii i kulturze Narodu Polskiego. Będzie pomnikiem łączącym przeszłe, współczesne i przyszłe pokolenia Polaków, świat